

[Stats- og udenrigsministeren.]

bemærkning, det ærede medlem hr. Niels Eriksen rettede til mig, selv om det vel er unormalt, at man blander sig i en debat, der ikke berører ens eget område.

På det ærede medlems foranledning vil jeg gerne først sige, at jeg ikke erindrer at have udtalt mig som af det ærede medlem citeret; men det er mindre væsentligt, for det ærede medlem har ret i den hovedbetragtning, at jeg på møderne forud for valget meget stærkt har understreget det rimelige i, at også landbrugets anliggender blev underkastet saglig drøftelse, og at man søgte at finde frem til sådanne fremgangsmåder, som nu engang var nødvendige i denne situation.

Jeg har fremhævet sted efter sted, at jeg fandt det rigtigt, at man så tiden an — ingen kunne vide, hvordan prisbevægelserne ville forme sig — og tog tid til en forstandig overvejelse af spørgsmålet. Jeg kan ikke se, at det ærede medlem kan konstruere noget misforhold mellem disse udtalelser og det standpunkt, regeringen har taget. Men jeg har lyst til at sige til det ærede medlem, at det forbløffede mig at se henvendelsen fra landbrugsorganisationerne, for det var ikke en henvendelse om en forhandling om hovedproblemerne, det var en meddelelse, hvori landbruget tilkendegav, at det ønskede en kornpris på 50 kr. og derfor måtte anmode om en forhandling om detaljer i denne sag. Henvendelsen forbløffede mig — det erkender jeg — men det kan man komme ud for, og det kommer man nok over. Derimod har det unægtelig overrasket mig, at landbruget, som har mødt — det mener jeg man kan sige med sandhed — en absolut saglig imødekomenhed hos regeringen, der har givet sig udtryk i de tre foranstaltninger: standsning af importen af udenlandsk brødkorn, tilsagnet om en låneordning og lovforslaget om indmalingspligt, som her behandles, for en dels vedkommende, nemlig de landboforninger, som det ærede medlem — så vidt jeg ved — selv repræsenterer, ikke har ment at kunne råde hverken fra eller til i et sådant anliggende.

Jeg synes, det ville tjene fremtidige saglige forhandlinger, om landbruget tog et standpunkt. Man kan ikke altid nå det fuldendte og det, som man mener er absolut rigtigt — det gælder vist os alle sammen,

så vidt min hukommelse rækker — men så må det vist også være rigtigt af hensyn til fremtidens saglige drøftelser, at landbruget i givet fald erklærer, om det fraråder eller tilråder. Det har den del af landbruget, det ærede medlem tilhører, ikke villet gøre, og det har skuffet mig. Jeg synes, at skal vi ind i en saglig drøftelse af disse spørgsmål, må der være en gensidig forståelse af det opnåelige i de givne situationer. Jeg havde håbet, at landbruget ville have sagt: dette er ikke det, vi har ønsket, men dog en forstandig løsning, og vi kan derfor tilråde, at det gennemføres.

Carl Petersen: Jeg har blot et svar til det ærede medlem hr. Niels Eriksen, som mente, at han kunne udlægge mine udtalelser på den måde, at jeg var forbavset over, at landbruget nu ikke ville følge verdensmarkedets priser. Nej, jeg har ikke givet udtryk for nogen som helst forbavsel over det, men jeg har spurgt, om dette krav betyder, at landbruget i princippet vil forlade den fri prisdannelse. Med hensyn til verdensmarkedsprisen er jeg ikke gammeldags, jeg har for længe siden set, hvor alt dette bærer hen. Jeg har udtrykkeligt sagt, at jeg tror, det bærer hen imod det tidspunkt, hvor de forhåndenværende landbrugsproduktioner skal fordeles de enkelte brugsstørrelser imellem. Det ville være en konstruktiv politik, har jeg sagt.

Sønderup: Jeg er ikke nogen stor tilhænger af særlige hjemmemarkedspriser, jeg tror ikke, man skal overvurdere det, man kan nå i den forbindelse, men jeg vil dog over for det ærede medlem hr. Carl Petersen fremhæve, at de i dag gældende verdensmarkedspriser ikke i egentligste forstand er, hvad vi før forstod ved verdensmarkedspriser, påvirket, som prisudviklingen er, af den subsidiepolitik, der føres i næsten alle lande på nær Danmark. I øvrigt har jeg ikke indtrykket af, at det ærede medlem har nogen særlig stor forståelse for landbrugets vanskeligheder og den prisklemme, som det er tvunget ind i.

Den højtærede minister kunne ikke forstå, hvorfor jeg drog fællesmarkedet ind i diskussionen. Jeg må da heroverfor med rette kunne gøre gældende, at man ikke kan drøfte fremtidsudsigterne, uden at det er